

॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ ५० ॥
 अग्निरुवाच यत्र शर्यातिं च्यवनो याजयिष्यन्सहाश्रियां सोममगृह्णेदेकः ॥ तं त्वं क्रुद्धः प्रत्यषेधीः पुरस्ताच्छर्यातियज्ञं स्मरतं मे हेंद्रः ॥ ३१ ॥ वज्रं गृहीत्वा च पुरं
 दरत्वं संप्रहारींश्च्यवनस्यातिघोरं ॥ स ते विप्रः सहवज्रेण बाहुमपागृह्णात्तपसा जातमन्युः ॥ ३२ ॥ ततो रोषात्सर्वतो घोररूपं संपत्नते जनयामास भूयः ॥ मदं ना
 मासुरं विश्वरूपं यत्वं हृत्वा च क्षुषी संन्यमीलः ॥ ३३ ॥ हनुरेकाजगती स्थातथैका दिवंगता महतो दानवस्य ॥ सहस्रं दं तानां शत योजनानां सुतीक्ष्णानां घोररूपं ब
 भूव ॥ ३४ ॥ वृत्ताः स्थूलारजतस्तं भवर्णा दिंष्ट्राश्च तस्मो द्विशतं योजनानां ॥ सत्वा दं तान्विदशन्नभ्यधावज्जिघां सया शूलमुधम्यघोरं ॥ ३५ ॥ अपश्यस्त्वं तं तदा घोर
 रूपं सवत्वा ददृशुर्दर्शनीयं ॥ यस्मा द्भीतः प्रांजलिस्त्वं महर्षिमा गच्छेथाः शरणं दानवघ्नः ॥ ३६ ॥ क्षात्रा द्बला द्बलं गरीयो न ब्रह्मतः किंचिदन्यद्वरीयः ॥ सो हं जानन्
 ब्रह्मतेजो यावन्न संवर्त्तं जेतुमिच्छामि शक्र ॥ ३७ ॥ इति श्री महाभारते आश्वमेधिके पर्वणि अश्वमेधिके प० संवर्त्तं मरुत्तीयेन वमोऽध्यायः ॥ ९ ॥ ॥ ४३ ॥
 इंद्र उवाच एवमेतद्ब्रह्म बलं गरीयो न ब्राह्मणा किंचिदन्यद्वरीयः ॥ आविक्षितस्य तु बलं न नृष्येव जमस्मै प्रहरिष्यामि घोरं ॥ १ ॥ धृतराष्ट्रं प्रहितो गच्छ मरुत्तं
 संवर्त्तं न संगतं तं वदस्व ॥ बृहस्पतिं त्वमुपशिष्यस्व राजन्वज्रं वा ते प्रहरिष्यामि घोरं ॥ २ ॥ व्यास उवाच ततो गत्वा धृतराष्ट्रो न रेन्द्रं प्रोवाचेदं वचनं वासवस्य
 ॥ ३ ॥ धृतराष्ट्र उवाच गंधर्वमां धृतराष्ट्रं निबोधत्वा मागतं वक्तुकामं न रेन्द्र ॥ ऐंद्रवाक्यं शृणु मे राजसिंहयत्वा हलोकाधिपतिर्महात्मा ॥ ४ ॥ बृहस्पतिं याजकं त्वं
 वृणीष्व वज्रं वा ते प्रहरिष्यामि घोरं ॥ वचश्चेदं तन्न कर्षिष्यसे मे प्राहृतं देता वद चित्य कर्मा ॥ ५ ॥ मरुत्त उवाच त्वंचैव ते ह्यथ पुरंदरश्च विश्वे देवा वसवश्चाश्रि
 नौ च ॥ मित्रद्रोहे निष्कृतिर्नास्तिलोके महत्पापं ब्रह्म हत्या समंतत् ॥ ६ ॥ बृहस्पतिर्याजयतां मे हेंद्र देवश्रेष्ठं वज्रं भृतां वरिष्ठं ॥ संवर्त्तं मां याजयिता घराजन्न ते वाक्यं
 तस्य वारोचयामि ॥ ७ ॥ गंधर्व उवाच घोरो नादः श्रूयतां वासवस्य न भस्म लेगर्जतो राजसिंह ॥ व्यक्तं वज्रं मोक्ष्यते ते मे हेंद्रः क्षेमं राजंश्चित्यता मे षकालः ॥
 ॥ ८ ॥ व्यास उवाच इत्येवमुक्तो धृतराष्ट्रेण राजन् श्रुत्वानादं न दतो वासवस्य ॥ तपो नित्यं धर्मं विदां वरिष्ठं संवर्त्तं तं ज्ञापयामास कर्णं ॥ ९ ॥ मरुत्त उवा
 च इमं मात्मानं पुवमानमाराध्वा दूरे तेन न हस्यते य ॥ प्रपद्ये हं शर्म विप्रैर्द्रवत्तः प्रयच्छतस्मादभयं विप्रमुख्य ॥ १० ॥

॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥